

Деница Минчева

Далече е...

Далече е – усещам пътя
от други преди мене извървян.
Самотно е – дочувам вопли
на някой неразбран.

Красиво е – в очите пари
напълно свършената луна.
И няма минали товари,
ни бъдеща вина.

Простено е на онзи, който моли –
отваря му се райската врата.
В зелени пасбища и тихи пазви
го приютява вечността.

Присъжда се на онзи, който търси
надхвърляща небето свобода
изгнание сред пустош безотраднa
и вечна самота.

Съвсем сама вървя по пътя
утъпкан преди мен отвъд смъртта.
Пред мен се втурват две пътеки.
Коя ме призова?

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11873>]